UN INTERVIEW

Vasile Gain își povestește cariera...

Cum a debutat și cum „s'a format" cel mai înalt jucător din România

Am început ca... boxeur
Primii bani câștigați din football
Heidelbergul dela „U"

Interviewul a avut două faze. Prima, a fost pe terenul Venus, la antrenament, unde convorbirea s'a înfiripat numai, și unde și-a făcut datoria fotograful. Am stabilit însă pentru a doua zi dimineață, o întâlnire la «High-Life», a cărei adresă — ce vreți, nu e vorba de un bucureștean! — a trebuit să fie indicată cu amănunt interwievatului.

Am în fața mea, la masă, un om neliniștit.

— *Ai mai dat interviewuri, Gain?*

— Niciodată. Este primul. Îți spun sincer că toată seara de eri nu m'am gândit decât la interviewul ăsta. Soția mea a fost la fel de îngrijorată. N'ai să mă crezi dacă ți-oi spune că ...am visat și noaptea interviewul nostru. Dumneata îmi puneai întrebări și eu... tăceam. Aveam atâtea să-ți spun dar, ca un făcut, mi se încleștase gura.

Am avut un somn foarte agitat

Gain spune adevărul. Nu e greu să observi. Are vocea voalată de o ușoară emoție și acum.

— *Sper însă că nu se va împlini visul.*

— Aș vrea să dovedesc eu. Întreabă-mă ceva...

Începem, deci.

— *Spune-mi atunci ceva despre primii tăi ani footballistici.*

— M'am născut, acum 25 ani, într'o comună cu nume foarte curios: *Sotchinez*, din Banat, Răuvoitorii ar putea spune că d'aia sunt «chinez» în football. Am jucat întâi la piticii Politehnicii, după care la 16 ani, mi-am făcut intrarea în echipa primă, ca half dreapta. În timpul acesta, cum e și firesc pentru un băiat, creșteam. Dar creșteam vertiginos. Lăsam în urma mea — ca înălțime — camarazi care mă priviseră întotdeauna de sus.

Și ce-i mai interesant e că aveam numai prieteni mărunți. Așa ca Ene și Gruin cu care m'ați fotografiat dumneavoastră...

La 18 ani am fost pentru prima oară selecționat. Half dreapta în echipa Timișoarei, înlocuind pe Iuhasz. Am pierdut cu 1-2 în fața reprezentativei Aradului. Am făcut atunci o partidă mulțumitoare, cred. Începeam să mă adaptez postului. Așa se explică selecționarea mea un an mai târziu în echipa României, pentru matchul cu Austria în cadrul Cupei Europei centrale a amatorilor. Jucam mijlocaș dreapta în linie cu Cotormani și Moravetz.

Am câștigat matchul cu 1-0.

La Linz, am câștigat primii bani din football. Ni s'au dat câte 1500 lei primă. La Universitatea sub culorile căreia eram legitimat nu căpătam nimic

Am petrecut însă în clubul «șepcilor roșii» momente neuitate. Un adevărat Heidelberg. N'aș fi crezut niciodată că voiu juca la Venus, echipa pentru care nutream un respect considerabil dela un match Academia comercială Cluj — Academia București. Eu jucam half-centru la clujeni și aveam adversari direcți pe frații Vâlcov. Mi-amintesc că n'am luat o minge.

Gruin, Gain și Ene

Mă învârteam năuc între cei trei draci negri...

M'am revanșat în schimb în 1936 la Cluj, când am dispus de Venus cu 2—1. Am fost, atunci, după părerea tuturor, cel mai bun om de pe teren.

...LA VENUS

Când am venit la Venus, mă aflam din punct de vedere fizic, com plect epuizat. Am spus-o singur, conducerii Venusului, care înțelegătoare, mi-a acordat un termen de odihnă.

Astăzi, cred că mi-am regăsit forma cea mai bună.

— *Când ai făcut cea mai bună partidă?*

— La Cluj, împotriva Ferencvarosului pe care l-am bătut cu 4—2. Jucam half-dreapta, După match mi s'a propus să semnez pentru echipa pestană.

— *Dar la Venus?*

— La Venus, îmi amintesc cu drag de matchul contra Ripensiei câștigat de noi cu 6—1.

Intreaga echipă a mers ca pe roate.

«AM UN CULT PENTRU COTORMANI

— *Crezi că s'ar putea reedita rezultatul și Duminecă.*

— De ce nu? In ce mă privește am avut întotdeauna slăbiciune pentru echipele tehnice — categorie din care face parte și Ripensia.

Trecerea la Venus
Cea mai bună partidă.
Joc până... nu mai merge

Am, în special, un adevărat cult pentrů Cotormani. Pe lângă că e un desăvârșit tehnician, îl apreciez pentru sportivitatea sa. E unul din cei mai corecți jucători. Nu cred să fi comis vrodată un foult voluntar.

In schimb, am oroare de echipele brutale. In fața unor adversari care caută picioarele în loc de minge, mărturisesc că mă simt complect dezarmat, În direcția aceasta aș putea să dau exemplu recentul match amical cu Unirea Tricolor.

— *Apropos. Care e jucătorul care te-a impresionat mai puternic?*

Gain nu se gândește prea mult.

— Cseh, fără îndoială. Centrul înaintaș al Ungariei este un mare artist al footballului. E un adevărat deliciu să fi... driblat de el. Cu atât mai intensă e satisfacția de a-l păcăli pe Cseh. Trebue să spun că am gustat din ambele

...LA INCEPUT AM FOST BOXEUR

— *Alte sporturi faci, Gain?*

— Astăzi, nu. Dar am făcut în adolescență. Eram o speranță a atletismului. Săream 1,61 m. înălțime, aruncam 10,2 greutatea și mărturisiam o serioasă vocație pentru cursele de fond.

Sportul pentru care însă era să mă dedic cu frenezie a fost boxul. In liceu fiind la Cluj, urmam lecții pugilistice. Cu alonja mea îmi țineam adversarii la respect. Eram cel mai talentat elev al maestrului Donceff. Talentul ăsta n'a fost însă fatal, căci maestrul mi-a ales ca partener al lui pentru o exhibiție din cadrul unei serbări școlare. Cum se întâmplă însă deobiceiu în astfel de cazuri exhibiția s'a transformat, după primii pumni, în match veritabil. Cu toată alonja mea, am mâncat o bătaie zdravănă. Am terminat matchul plin de sânge. Intâmplarea m'a vindecat pentru totdeauna de box. Am rămas doar spectator al acestui sport și, ca spectator, îl apreciez mult pe Spakow, atunci când boxează serios.

Timiditatea «lunganului» meu s'a dizolvat. Gain povestește, fără a mai fi întrebat. Nu spune astfel că îl amuză enorm poreclele pe care i le da galeria ca «prăjină», «Păsărilă», «Gogea Mitu» și că cea care i-a reținut atenția a fost comparată cu «Palatul Telefoanelor».

— Dealtfel, continuă el, și ziariștii îmi spun în fel și chip. Unul mă asemăna într'o zi cu un stâlp de telegraf pe lângă care trec în voe toți adversarii. In legătură cu aceasta, îți fac o declarație: mi-ar place să fiu gazetar.

Este o profesiune pe care aș prefera-o celeia de footballist.

(Continuare în pag. III-a)

HUMOR

Cum se poate face o echipă de juniori...

Una dintre cele mai bune hotăriri luate în ultimul timp de forurile oficiale, a fost desigur aceea prin care toate grupările sunt obligate să-și formeze echipe de juniori.

Nici nu se putea concepe ceva mai bun pentru sportul românesc. Căci dacă acest viitor paragraf va fi respectat — după cum sperăm — footballul va câștiga noui adepți și încă de cei tineri, cari se vor forma la școala bătrânilor. E, cum se spune în limbaj curent, o pregătire de noui cadre. O pepinieră în devenire.

Dar oricât ar vrea grupările să respecte acest ordin, lucrul e din cale afară de greu.

De unde să ia grupările acestea juniorii de cari au nevoe? Cum vor face față acestei noui obligații federale?

Problema e desigur foarte complicată. Deaceea ne-am adresat, după cum era firesc, unui antrenor, ca fiind cel mai în măsură să ne dea soluția cea mai potrivită.

L-am găsit pe suszisul antrenor în training, comandând «încă două ture în jurul terenului» echipei de rezerve.

La întrebarea noastră, a făcut o mină de om nenorocit. Apoi, după câteva clipe, s'a recules, permițându-ne să culegem următoarele:

— La prima vedere, problema apare ca irezolvabilă. Am stat însă și m'am gândit puțin și am văzut că nu e chiar atât de greu. Momentan, nu avem juniori. Avem în schimb o echipă de... technicieni. Adică jucători cu multă practică. Dacă nu ne pleacă niciunul din acești jucători, peste un an vom face chiar două echipe din copiii lor».

Antrenorul avea multă dreptate.

Și multe cluburi ar putea face la fel, utilizând copiii jucătorilor din prima echipă.

Asta nu înseamnă ca echipele să țină jucătorii atâta timp în echipă, până când bătrânii nu vor mai aduce nici... aportul unui nou contigent de jucători.

Căând însă în această extremitate jucătorii bătrâni vor prezenta avantajul de a fi dat în mintea... copiilor.

Poate că acest lucru ar fi suficient ca să fie calificați drept juniori.

In orice caz, cluburile nu au decе să fie alarmate.

O echipă de juniori se poate încropi ușor, dacă bineînțeles jucătorii nu vor sabota clubul, și-i vor da tot concursul, sunând adunarea respectivilor copii... dela mahala.

In ziua de azi, fiecare jucător are câte unul...

— Ce faci, mă nenorocitule, ăla e arbitrul nu sunt eu!...

Când tandemul nu este de acord...

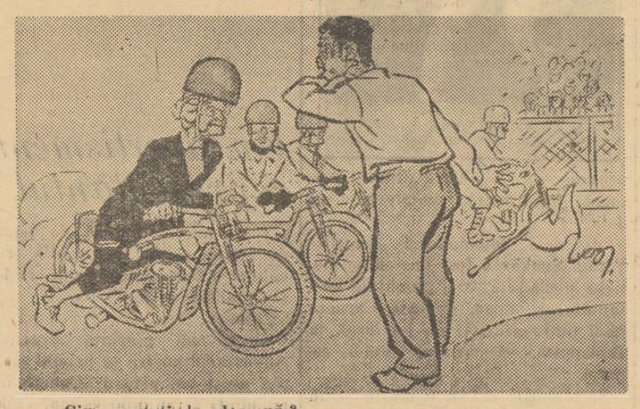

— Cine sunteți dv. doamnă?

— Inlocuesc pe nepotul meu, care s'a îmbolnăvit în ultimul moment.

caleidoscop

In momentul când la Cairo trebuie să se deschidă congresul Olympic, în cursul căreia se va lua decizia dacă jocurile din 1940 vor avea loc în Japonia sau să fie anulate, este interesant de remarcat că Statele Unite care până acum erau pentru organizarea jocurilor la Tokio. și-au schimbat punctul de vedere.

Marile cotidiane au publicat articole, semnate de persoane marcante, în care se preconizează boicotul jocurilor de la Topio.

Paris-Soir» în ultimul său număr sosit în Capitală publică următoarea știre:

Japonia desemnată cu organizarea jocurilor Olympice din 1940, trebue să fie ultima țară care să renunțe la acest proiect, deoarece s'a angajat atât moralicește cât și prin mari cheltuieli bănești.

Generalul Sugiyama, ministrul de războiu al Japoniei a declarat într'un cerc restrâns:

— «Sunt de părere că trebuie împiedicată participarea, la jocurile olimpice, a tuturor atleților aflați sub drapel.

Pentru aceasta ar fi mai bine să renunțăm la jocuri.

Este pentru prima dată că un membru al guvernului japonez se declară deschis împotriva Jocurilor Olympice.

Se svonește că și ceilalți miniștrii ar fi făcut, în conversații particulare, declarații asemănătoare.

Pe dealtă parte, se mobilizează din ce în ce mai mult, iar în Japonia n'au mai rămas decât bătrânii, astfel că n'ar fi exclus cu Olimpiada să se dispute, însă fără a participa vreun atlet nipon.

D. ing. Jean Constantinescu în comitetul de onoare F.C. Rapid

D. ing. Jean Constantinescu, secretarul general B. A. S. C.-C. F. R. a fost cooptat membru în comitetul de onoare al asociației sportive F. C. Rapid.

Prezența în comitetul grupării ceferiste a d-lui ing. Jean Constantinescu, unul din promotorii mișcării pugilistice la noi, va constitui un puternic sprijin în acțunea întreprinsă de către F. C. Rapid, pentru redresarea boxului.

Foiletonul nostru

Ski-uri frânte

X

de EMIL IENCEK

Dece a plecat așa, fără să-și ia rămas bun? Dece n'a vrut să-mi spue cum o cheamă, cine este? Ce ființă enigmatică, își vorbi Florin, stând întins într'un chaise-long, pe veranda restaurantului. Colaci mari, grei, se înălțau din pipa din care obicinuia rar, foarte rar, să fumeze. Și numai din capriciu, sau ca să se amuze. De data aceasta însă fuma dintr'o necesitate organică, pe care o simțea intensă, arzându-l. Trăgea adânc, în piept, și fumul se răspândea apoi molatec, ca și gândurile, sale, care se întorceau cu 48 de ore în urmă...

In noaptea când s'au despărțit, în fața celor două uși alăturate, Florin n'a putut să doarmă. Prea fusese frumoasă după amiaza aceia, prea drăgălașă și deconcentrant de francă Mira și se afla atunci prea aproape de el. S'a sucit în pat, s'a plimbat prin cameră, nervos, agitat. Devenind însă și camera prea neîncăpătoare a eșit pe coridor.

A doua zi după amiază au skiat împreună, au cutreerat kilometri după kilometri, au răscolit coclaurile. Seara următoare nu s'au mai despărțit în fața ușilor alăturate. Una din camere a rămas nelocuită.

Și în dimineața asta, când soarele îi bătea prietenos în geam, trezindu-i, Florin n'a mai găsit-o. Nu mai era alături de el fierbinte și albă. Dispăruse. A chemat personalul restaurantului, a întrebat în dreapta și în stânga. Nimeni nu putea să-i dea vreo indicație precisă. Doamna plecase — era tot ce i se putea spune. Plecase cu skiurile. Nici o altă informație nici o lămurire în care ar fi putut să-și pună nădejdea .

Obosit de cercetări, Florin s'a trântit într'un chaise-long. După un răstimp a încetat să se mai gândească la aflarea ei. Căuta acum să prelungească cât mai mult prezența ei lângă el, amintirile ei.

Și ce frumos skia. Sveltă, cu discrete, unduiri grațioase, deloc forțate, Mira aluneca aproape ireal pe tălpile de lemn.

Dacă s'ar institui un concurs de frumusețe sportivă, i-aș da drept premiu al victoriei, de care nici nu mă îndoesc, numele de «crăiasa zăpezilor», reflectă Florin. O adevărată crăiasă a zăpezilor, cu bustul fin, încorsetat cu blândețe de vestonul bleumarin, de o croială originală, nostimă, care o prindea minunat. Pe cap purta o panglică de lamé de aur, cu marginile verzi, cu care își lega părul, cu un gust personal și distins.

Panglica aceasta de lamé, pe eare n'o poți uita nici odată. Nu pentrucă este de lamé aurit, ca și culoarea părului ei, ci pentru că închidea în ea, cu avariție par'că, atâta gust, atâta elegantă.

Buclele ei aurii, ca și laméul panglicii sau ca un asfințit de soare, sus în munți, după o zi clară de iarnă fâlfâiau în vânt, în timp ce bețele abandonate ca niște aripi de uliu plutind, lenes, sub seară, completau tabloul magnific al cursei. Aluneca în jos, ca și când n'ar fi existat, ca o apariție dintr'o înscenare de mare fast și fantezie, stârnind un colb fin de zăpadă. Lăsa impresia că-i fum de tămâie, care învăluia această zeiță a Olympului alb. Sbura, se oprea, vira brusc, pentru a reveni subit pe linia inițială, stopa, pornia iar, involtă, suplă și atât de blondă.

5 Februarie 193..

Se sfârșiseră campionatele naționale de ski.

La sărituri câștigase Florin Bădescu, într'un stil impresionant. Imărmurise asistența prin măreția săriturilor. Succesul îl copleșise. Primea felicitări, poza reporterilor fotografi, răspundea întrebărilor. (Va urma)

Când Florin și Mira s'au ridicat dela masă la radio se auzea celebra frază: «când va bate gongul va fi ora»... Era 11 și 40.

Mira a eșit lenevoasă și căscând cu poftă. Au urcat o scară cu trepte de lemn masiv. Florin i-a ajutat, luând-o de braț. Ajunși sus, la primul etaj, Mira i s'a adresat arătându-i o ușă cu un număr deasupra: «Florine, uite camera ta. Du-te și te culcă. Noapte bună.»

— Mi... și cuvântul i s'a proptit în gât. Era pur și simplu «knock-out-at».

— «Ei, ce faci ochii ăștia așa de uluiți, — interveni ea. Ei da, am închiriat două camere».

— Dar bine Mira...

— Nici un Mira. Și te rog nu mai face mofturi. Dacă te invit eu înseamnă că trebue să primești «fără murmur și șovăire», — cum zice la carte. Restul nu te privește. Înțelegi?

— Bine, dar... așa...

— Ei hai, termină cu astea, și fi băiat serios, că mă superi, zău mă superi.

— Mira dar...

— Știu, știu, tot, și te'nțeleg. Te gândești că nu stă frumos să-ți plătească masa și dormitorul o cucoană... simpatică — sic. Insă fi băiat drăguț și du-te și te culcă; ești obosit, îi vorbi ea mângâindu-l ușor pe obraz.

El îi luă mâinile și i le sărută lung, câteva minute, ca la un concurs de durată.

— Te culci frumos, în camera ta, — continuă ea, — iar eu trec aici alături. N'au fost altele. Numai astea două. Nu prea's confortabile, dar ce să-i faci. Trebue să ne mulțumim și cu ele, n'avem încotro... Pa... somn ușor salvatorule... i se adresă ea, fluturând mâna și dispărând în camera ei, mai înainte ca el să poată schița vre-un gest.

Florin nu putu să intre în camera lui, făcut «knock-out» technic. Un «knock-out» care ar fi dorit să nu se fi produs. Ba nu... să fie și arbitrul să nu fie sgârcit, să numere până la o sută, o mie, un milion, la infinit..